

Maak er maar wat moois van

Verhalen over leven,
liefhebben en loslaten

Annelies Brinkhuis

Introductie

'Dus dit is écht je werk?' vraagt de dochter, haar gezicht een mengeling van ongelof en afkeer. We hebben de afgelopen twee uur samen een tocht gemaakt door het leven van haar overleden vader. Het was een pittige klim met hier en daar een glibberige afdaling en soms een helling die te steil was om te nemen. Er is gevloekt en gezweet, gegrinnikt en gezocht. Aan mij de opdracht om dit samen te smeden tot een verhaal dat hem bij zijn uitvaart recht doet als vader en mens die hij was. 'Ik wens je veel succes,' zegt de dochter met een spottend lachje als ze me uitzwaait, 'en maak er maar wat moois van!'

Maak er maar wat moois van is het tweede boek van Annelies Brinkhuis. Opnieuw een bundel korte verhalen ontleend aan de praktijk, die je meenemen in de wereld van afscheid en rouw. Maar meer nog dan over de dood gaan de verhalen over het leven: het leven van de mens die gemist wordt en het leven van de mensen die achterblijven.

Lezers over haar eerste boek *Ik zou het niet kunnen* (2019):

'Kostbare miniatuurtjes geschreven met groot respect voor de mensen over wie het gaat en gevat in eenvoudige soms zoekende woorden die getuigen van een liefdevolle betrokkenheid.'

'Het boek is in elke vezel 'echt'. Geen zoetsappigheid, geen kitsch of effectbejag, wat bij dit onderwerp in andermans handen toch al gauw op de loer ligt.'

'Dit boek is met zoveel gevoel voor de medemens geschreven, daar word je warm van en put je troost uit. Een boek dat je leest met een lach en een traan.'

Annelies Brinkhuis (1971) studeerde Gezondheidswetenschappen en heeft als verpleegkundige gewerkt in de psychiatrie en de ouderenzorg. Sinds 2015 werkt ze als ritueelbegeleider en spreker bij afscheid. Naast haar werk volgt ze momenteel de master Geestelijke Verzorging.

Morgenland
UITGEVERIJ

Laten we dansen, m'n liefste

Dansen aan zee

BLØF

Voorwoord

Nóg meer verhalen over leven, liefhebben en loslaten? Was met de verhalen uit het eerste boek niet zo'n beetje alles verteld, waren niet alle emoties aangeraakt, alle soorten families en situaties beschreven? Dat bleek niet zo te zijn, want hier ligt de tweede bundel met nieuwe verhalen én zes gedichten.

Het is een veel gebruikte leus van uitvaartondernemers: 'Voor een persoonlijk en uniek afscheid'. Leuk bedacht, maar natuurlijk ook een koud kunstje, want probeer maar eens twee uitvaarten wél hetzelfde te maken. Zoveel mensen, zoveel

levens, zoveel manieren om afscheid te nemen. En dus ook zoveel verhalen om te schrijven.

De ene keer parkeer ik mijn auto op de oprijlaan tussen een landrover en een mini, de andere keer tussen een vuilcontainer en oude pallets. De ene keer meld ik mij bij de intercom aan de poort van een villa die in het Gooi niet zou misstaan, de andere keer zoek ik staand tussen half opengereten vuilniszakken naar een naam op een van de afgebladerde bordjes in het portiek van een grauwe flat. De ene keer drink ik thee uit sierlijke kopjes, geserveerd met een koekje van de banketbakker uit het dorp, de andere keer raak ik het gebarsten glas met daarop meer vinger-afdrukken dan me lief zijn nauwelijks aan. Maar eenmaal in gesprek zie ik steeds dezelfde mensen. Mensen die verdriet hebben, mensen die missen, mensen die worstelen, mensen die rouwen. Alle tranen zijn nat en zout.

Het afgelopen jaar kwamen daar ineens nog andere verhalen bij. Verhalen over een virus dat ongenadig hard toesloeg in de wereld en ook de uitvaartwereld op zijn kop zette. Verhalen over afstand moeten houden waar nabijheid juist zo nodig was. Ook zij vonden hun weg naar dit boek, omdat ze onlosmakelijk verbonden zijn geraakt met ons leven en met mijn werk.

Het is een boek vol verhalen die allemaal op hun eigen manier waar zijn. Waar ik echter schrijf over anderen dan mijzelf, heb ik de context en details aangepast. Niemand zal zichzelf persoonlijk in dit boek kunnen terugvinden en tegelijkertijd zou iedereen zich in de verhalen kunnen herkennen.

En dan is er nog dat ene persoonlijke en unieke verhaal dat zich als een rode draad door dit boek heeft geweven, omdat ik niet anders kan dan erover schrijven. Het was immers het overlijden van mijn moeder in 2015 dat mij confronteerde met de betekenis van de drie woorden in de titel: leven, liefhebben en loslaten. Haar overlijden heeft sporen in mijn leven achtergelaten. Een van die sporen leidde mij naar het werken in de uitvaartwereld. Zo werd ik ritueelbegeleider en spreker bij afscheid. En schrijver.

Annelies Brinkhuis

November 2021

Inhoud

Verhalen:

Dood

Dochter

Bloemen

Telefoon

Normaal

Ogen

Jurk

Koffie

Cru

Kruis

Achterkant

Niets dan goeds

Appeltaart

Dialect

Geur

Vlinder

Hand

Stief

Kommetje

Tommie

Licht

Voorlezen

Maandag

Boodschappen

Dierbaar

Moeder

Schroefje

Trots

Kerst

Tijd

Vijftig

Stoofpeertjes

Bezoek

Vuur

Zwart op wit

Schuld

Paradijsvogel

Spanning

Jos

Leeg

Elfje

Zucht

Lied

Moeders

Wees

Maestro

Feestvarken

Buurvrouw

Eerlijk

Fles

Begraafplaats

Familie

Kerk

Corona

Parels

Post

Keuze

Gewoon

Rook

Hartje

Wie

Vloek

Foto

Fotonegatief

Gek

Nieuw

Dertien

Boos

Haast

Gebroken wit

Orchideeën

Kiezen

Verliefd

Troef

Doorspoelen

Terras

Vertrouwen

Snoep

Expert

Moeder en oma

Pokémon

Voorjaar

Gedichten:

Lente

Rouw

Heimwee

Levenslijn

Scherven

Missen

Dochter

Stil zit ze tegenover mij aan tafel, haar vader naast haar. Vorige week is ze zestien jaar geworden en vandaag bespreken we het afscheid van haar moeder. Ik ben in gesprek met haar vader, zij luistert. Af en toe proberen we haar bij het gesprek te betrekken, maar dan schudt ze zachtjes haar hoofd.

'Toe maar,' zegt haar vader bemoedigend, 'jij mag ook vertellen over mama.' Ze trekt haar handen nog verder terug in de mouwen van haar grote groene coltrui. Ook haar opgetrokken benen passen er in. 'Toe maar,' zegt haar vader nog eens. Stilte. 'Laat maar,' zeg ik. 'Het mag, maar het moet niet.' Ze ontspant, een beetje, steekt haar kin weer boven haar col uit, voorzichtig, klaar om er elk moment weer in weg te duiken. Haar vader en ik praten verder, zij kijkt naar het tafelblad tussen ons in. Af en toe zie ik haar blik door de kamer dwalen, naar de serre waar de kist met haar moeder staat.

'Wil je liever naar mama toe?' opper ik. Ze kijkt vragend naar haar vader. Die aarzelt, maar knikt dan. Opgelucht staat ze op. 'Misschien vind je het fijner om iets te schrijven?' Ze kijkt wat angstig bij deze suggestie. 'Als je dat wilt, mag je het zelf voorlezen, of samen met papa.' Nog steeds die blik. 'En zo niet, dan zal ik proberen het namens jou zo goed mogelijk te doen,' zeg ik. Ja, dat geeft lucht. Snel verdwijnt ze naar de serre. Haar vader kijkt haar na. We praten verder over zijn vrouw, hun dochter, haar toekomst, zijn zorgen.

Een paar uur later rijd ik naar huis waar een dochter van zestien op mij wacht. Ik denk aan onze middagjes samen shoppen,

kleren passen en dan heerlijk commentaar leveren op elkaars outfit, zij vooral op de mijne. 'Nee mam, deze kan écht niet, je lijkt wel tachtig in die jurk!' Ik denk aan onze blikken van verstandhouding als het weer die tijd van de maand is. Aan de avonden dat we samen op de bank kijken naar Huizenjacht of Say yes to the dress en ons verbazen over mensen en hun keuzes. Ik denk aan de keren dat we haar kamer verbouwen, als het ineens weer hoog tijd blijkt te zijn voor een andere indeling. Aan de mij maar al te vertrouwde klank in haar stem als vanachter de iPad klinkt: 'Mam' - stilte - 'ik heb nu toch echt zó iets leuks gezien...'. Aan de keren dat ze beschaamd excuses komt maken voor haar pubergedrag wat ik maar al te graag wegknuffel. Aan de avonden dat ze vraagt of ik nog even bij haar bed kom zitten.

Ik denk aan het briefje dat nu naast me in de auto ligt, geschreven in een keurig meisjeshandschrift. Vlak voor ik wegging kreeg ik het in mijn handen gedrukt. Lijntjespapier, netjes uit een schoolschrift gescheurd. Ik denk aan die laatste zin die er in grote haast nog snel achteraan leek gekrabbeld: 'Lieve mama, ik hou zo ontzettend veel van jou en ik wil je nog helemaal niet missen!!!!!!'

Ik denk aan moeders en vaders en meisjes van zestien. En aan een veel te grote groene coltrui.

Jurk

'U komt niet van hier, hè?' Het is meer een constatering dan een vraag. Hij kijkt mij vorsend aan. Blauwe ogen onder grijze borstelige wenk-brauwen, een grijze snor en baard onttrekken zijn mond grotendeels aan het gezicht. Een geblokte houthakkersblouse boven een versleten, veel te wijde spijkerbroek. Ik probeer zijn vraag te peilen, maar hij drinkt onverstoorbaar zijn thee. Hij heeft mij verteld over zijn vrouw, over hun leven samen. Getrouwd in 1956, toen hij eindelijk een kleine arbeiderswoning kreeg toegewezen van het bedrijf waar hij werkte. Geen cent te makken, sinaasappelkistjes in de woonkamer, gordijnen van jute zakken. Hij woont er nog steeds, in dat huisje waar ze samen ooit waren begonnen. De buurt is in de loop der jaren veranderd. Hij kan er bijna niet meer in zijn eigen taal terecht, maar de burens steken altijd vriendelijk hun hand op als ze langslopen. Hij vraagt of ik de buurt ken, de super om de hoek, het buurthuis in de straat hierachter, het stadspark. Ik ken het van naam, maar ben er nooit geweest. Ik kom niet van hier.

Ze pakte al het werk aan dat ze kon vinden, zo vertelt hij. Overdag stond ze in de fabriek en 's avonds, als de kinderen in bed lagen, maakte ze kantoren schoon. Op zaterdag deed ze nog twee werkhuisjes. Ze redde het niet om altijd thuis te zijn wanneer hun vier kinderen uit school kwamen, maar zorgde wel dat er limonade klaarstond met een biscuitje. In de vakanties ging ze met de kinderen zwemmen bij een plas in de buurt of bouwde ze van kleden een tent op het plaatsje achter

het huis. En één keer per jaar ging ze met de kinderen de stad in. Dan kregen ze allemaal twee stelletjes kleding, nieuw uit de winkel. Niemand zou iets op haar kinderen aan te merken kunnen hebben.

Ze vroeg niets voor zichzelf, kocht niets voor zichzelf en deed niets voor zichzelf. Alleen af en toe op zondag een ijsje, in de zomer, als ze samen een rondje liepen door het park. Alles zette ze opzij voor de kinderen. In haar kast hing jarenlang maar één nette jurk. Zachtgeel met kleine oranje bloemetjes. Hij glimlacht. Het was haar zondagse jurk, haar feestjurk, de jurk voor officiële gelegenheden. Hij werd zo min mogelijk gewassen, liefst alleen maar uitgehangen. Niet in de zon, want dan kon hij verschieten. Hij werd vermaakt en versteld. Met een nieuwe strik of een bloem erop leek hij net weer even anders.

Ze was handig, zijn vrouw, creatief ook. Ze maakte al haar kleding zelf. Voor de kinderen naaide ze vroeger de mooiste dingen, tot haar ontwerpen het moesten afleggen tegen de populaire merken. Ze verbouwde groenten en fruit in hun moestuin, waar ze een klein lapje grond had gereserveerd voor bloemen. Zo stond er toch altijd wat leuks op tafel. Het hele jaar spaarde ze overal fanatiek zegeltjes en punten zodat ze met verjaardagen en Sinterklaas voor iedereen een cadeautje kon kopen, en dan ook nog iets dat de kinderen graag wilden hebben. In ruil voor het schoonhouden van de voetbalkantine konden hun drie jongens voetballen en omdat ze elk jaar alle pakjes naaide voor de dansuitvoeringen, mocht hun dochter op jazzballet. Ze kon toveren met geld en met spullen, zonder haar waren hun kinderen zeker niet zo goed terechtgekomen.

In de afscheidstekst laat ik de bewondering doorklinken die ook ik voor haar voel. Met de zachtgele bloemetjesjurk als symbool voor haar kracht, haar veerkracht, haar creativiteit.

De volgende dag belt de echtgenoot, hij heeft mijn tekst gelezen. Een mooi verhaal, maar - hij kucht - 'Ik heb liever dat je dat stuk van die jurk eruit haalt.'

Inmiddels heb ik geleerd families niet tegen te spreken, het is immers hun afscheid, hun verhaal. Maar aan de jurk heb ik mijn hele verhaal opgehangen, de jurk staat centraal en ik wil hem zo graag uitleggen waarom die er juist in moet blijven. 'Ze liet het nooit merken,' vervolgt hij, 'zelfs naar mij toe hield ze zich groot, maar ik weet hoe ze zich schaamde voor onze armoede.' Hij is even stil. 'De blikken als we ergens binnenkwamen, het geroddel op school, het gesmoes in de straat. Die ene jurk...,' hij aarzelt, stopt even. 'Nou ja, ik hoop dat je het een beetje snapt.' Ooit ben ik in gedachten verzonken tegen een glazen deur aangelopen. Het duurde even voordat mijn hersenen wilden geloven dat zich in het ogenschijnlijk luchtledige toch echt een obstakel van formaat had bevonden. Nog los van de pijn heb ik me nog nooit zo stom gevoeld. Tot nu.

Hij wuift het weg. Geen probleem, het was alleen dit stukje, het verhaal is verder prachtig en ik kon het natuurlijk ook niet weten. En dat is zo. Hij heeft gelijk. Ik kon het niet weten, want ik kom niet van hier.

Scherven

Toen ik jou verloor
kwam de hemel
in duizend stukken
naar beneden
elke splinter
deed pijn
de scherven
weerspiegelden
jouw leven

Nu ik jou gedenk
draagt de aarde
de zwaarte van
mijn verdriet
in elke splinter
glinstert herinnering
de scherven
weerkaatsen
jouw hemel

Maak er maar wat moois van

Annelies Brinkhuis

232 blz.

ISBN 9789083133423

www.morgenlanduitgeverij.nl

www.dirkvandeglind.nl

dvdglind@hotmail.com

**Voel je vrij om deze pdf
te delen met wie je maar wilt.**